

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoPr/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413223461
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1413223461.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobkyne: M. C., Z. L. XX.X.XXXX, B.: P. Q. Č.. XX, B., zastúpená advokátom JUDr. Vojtechom Fôldešom, so sídlom: Jaskový rad č. 163, Bratislava, proti žalovanému: SEM s.r.o., so sídlom: ul. M. Sch. Trnavského č. 22, Bratislava, IČO: 35 863 889, zastúpený NIKU & partners, s.r.o., so sídlom Prokopa Veľkého č. 51, Bratislava, IČO: 36 866 008, o vyplatenie odmeny podľa dohody o pracovnej činnosti s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 7Cpr/2/2013-326, zo dňa 19.12.2016, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 7Cpr/2/2013-326, zo dňa 19.12.2016 v spojení s opravným uznesením č.k. 7Cpr/2/2013-342 zo dňa 19.12.2016 potvrdzuje.

II, Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

III. Odvolací súd opravuje v záhlaví napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie označenie mena a priezviska sudkyne tak, že správne znie „P.. F. H. a v závere napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie označenie mena a priezviska sudkyne tak, že správne znie „P.. F. H.“

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV, rozsudkom zo dňa 19.12.2016, č. k. 7Cpr/2/2013-326, v znení opravného uznesenia zo dňa 19.12.2016 č. k. 7Cpr/2/2013-342 zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobou zo dňa 11.11.2013 sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému nárokov na vyplatenie odmeny podľa Dohody o pracovnej činnosti, zaplataenia poistného do Sociálnej poisťovne a Zdravotnej poisťovne, zaplataenia preddavku na daň z príjmu, zaplataenia príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania) a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 10.2.2009 uzatvorila so žalovaným Dohodu o pracovnej činnosti, ktorá bola následne doplnená štyrmi dodatkami. V zmysle Dodatku č. 4, článok IV, žalobkyňa vykonávala prácu v sídle a prevádzke žalovaného v Bratislave, v rozsahu 8 hodín týždenne, a to upratovacie a sanitárne práce, administratívne práce a akvizícia (vyhľadávanie klientov). Súčasne bola u žalovaného v hlavnom pracovnom pomere na ustanovený týždenný pracovný čas na základe samostatnej pracovnej zmluvy. Pracovnoprávny vzťah strán sporu založený Dohodou o pracovnej činnosti zo dňa 10.2.2009 trval do 15.8.2013, kedy bol skončený uplynutím výpovednej doby po doručení výpovede žalobkyne zo strany žalovaného dňa 31.7.2013; pričom výpovedná doba bola 15 dní. V žalovanom období tak bola žalobkyňa u žalovaného paralelne v dvoch pracovnoprávných vzťahoch. Každý pracovný deň bola na pracovisku žalovaného na základe hlavného pracovného pomeru, a cez víkendy a po pracovnom čase vykonávala práce na základe dohody. K predloženému dôkazu zo strany žalovaného - Knihy dochádzok, žalobkyňa poukázala

na výpoveď svedka F. Š. na pojednávaní dňa 15.1.2015 s tým, že táto kniha dochádzok vo firme žalovaného v rozhodnom čase neexistovala. Tento svedok výslovne potvrdil, že kniha dochádzok bola dodatočne založená a to „v priebehu trištvrte roka oddnes dozadu“ (t. j. od 15.1.2014) a „za rok 2013 kniha dochádzok nebola“. Na tento dôkaz preto nemožno prihliadať. V intenciách Dohody o pracovnej činnosti bola žalobkyňa povinná vykonávať práce druhovo určené v Dodatku č. 4 v rozsahu 8 hodín týždenne. Žalobkyňa a konateľ spoločnosti žalovaného D.. F. X. potvrdili svoj blízky rodinný vzťah, t. j. že sú rodičmi spoločného maloletého syna. Po ich osobnom rozchode jej tento konateľ doručil výpoveď z pracovnoprávneho vzťahu založeného Dohodou o pracovnej činnosti, a súčasne došlo aj ku skončeniu hlavného pracovného pomeru. Žalobkyňa sa domnievala, že jednou z hlavných príčin, pre ktoré jej žalovaný nevyplatil odmenu za prácu vykonávanú na základe Dohody o pracovnej činnosti, je diskriminujúci prístup zo strany jeho konateľa D.. F.. X., ktorý ju znevýhodňoval z osobných dôvodov, keďže je s ním v spore o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu.

3. Uznesením podľa vtedy platného § 95 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj OSP) súd prvej inštancie na pojednávaní za prítomnosti obidvoch sporových strán pripustil žalobkyňou navrhnutú zmenu petitu žaloby tak, že: „Žalovaný je povinný do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku vyplatiť žalobkyňi sumu 3.500,- eur, z ktorej je povinný podľa všeobecne záväzných predpisov zaplatiť poistné do Sociálnej poisťovne, poistné do zdravotnej poisťovne a preddavok dane z príjmu. Žalovaný je povinný do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania za mesiac január 2013 vo výške 5,57% z istiny 500,- eur od 16.2.2013 do zaplatenia, za mesiac február 2013 úrok vo výške 5,75% z istiny 500,- eur od 16.3.2013 do zaplatenia, za mesiac marec 2013 úrok 5,75% z istiny 500,- eur od 16.4.2013 do zaplatenia, za mesiac apríl 2013 úrok 5,5% z istiny 500,- eur od 16.5.2013 do zaplatenia, za mesiac máj 2013 úrok 5,5% z istiny 500,- eur od 16.6.2013 do zaplatenia, za mesiac jún 2013 úrok 5,5% z istiny 500,- eur od 16.7.2013 do zaplatenia, za mesiac júl 2013 úrok 5,5% z istiny 500,- eur od 16.8.2013 do zaplatenia. Dňa 19.6.2014 žalobkyňa do zápisnice pred súdom uviedla, že žiada vyplatenie mzdy z Dohody o pracovnej činnosti na základe toho, že túto prácu mala vykonávať v rozhodnom období, a vo väčšine prípadov v odpoledňajších hodinách v piatok, kedy už vo firme nikto nebol a dosť často, alebo vo väčšine prípadov ju vykonávala cez víkendy.

4. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a zaviazal žalobkyňu k náhrade trov konania. Poukázal na ustanovenia § 223, § 224 ods. 2 písm. a), c), e) a § 228a Zákonníka práce (ďalej aj ZP), v súlade s ktorými podmienkou na vyplatenie odmeny za prácu vykonávanú na základe Dohody o pracovnej činnosti za príslušné dohodnuté obdobie vzniká výlučne len za predpokladu (podmienky) skutočného osobného vykonávania dohodnutej práce zo strany zamestnanca pre zamestnávateľa, na dohodnutom mieste a čase pre výkon práce. Trval na tom, že napriek vytvoreným primeraným pracovným podmienkam, žalobkyňa ako zamestnanec počnúc 1. januárom 2013 a končiac 14. augustom 2013 (rozhodné obdobie, za ktoré si žalobkyňa uplatňovala vyplatenie odmeny), nevykonávala vôbec pre žalovaného ako zamestnávateľa práce, ktoré bola povinná osobne vykonávať na základe Dohody o pracovnej činnosti, a tiež v zmysle citovaných ustanovení Zákonníka práce. K žalobkyňou predloženej špecifikácii ňou vykonávanej práce pre žalovaného v rozhodnom období, k režimu upratovania a čistenia sídla a prevádzkových priestorov žalovaného na X. R. XX V. B., a k vedeniu mzdovej a personálnej agendy žalovaný uviedol, že spoločnosť SEM s.r.o., je malá spoločnosť, ktorú tvoria v súčasnosti dvaja konatelia a niekoľkí zamestnanci. Podlahová plocha prevádzkových priestorov je cca 83 m², čo umožňuje žalovanej spoločnosti zabezpečovať upratovanie a čistenie týchto priestorov vo vlastnej réžii (keďže časová náročnosť týchto činností rozhodne nie je žalobkyňou deklarovaných 5 až 6 hodín, ale zväčša len cca 1 hodina bežného upratovania). Tieto práce boli vykonávané prostredníctvom samotného konateľa spoločnosti (D.. F. X.) a zamestnancov žalovaného, bez nutnosti zamestnávať na tieto činnosti (práce) ďalšieho zamestnanca. Na základe toho a v záujme nízkych prevádzkových nákladov sa preto konateľ spoločnosti (D.. X.) a ostatní zamestnanci podieľajú a zabezpečujú okrem ich bežnej práce (správy domov) aj práce, ako zásobovanie spoločnosti materiálom, upratovanie a čistenie prevádzkových priestorov. Konateľ spoločnosti žalovaného D.. X. do mája 2013 osobne viedol aj mzdovú a personálnu agendu spoločnosti (v pracovných listoch je uvedené, akú prácu zamestnanci vykonali) a dochádzka zamestnancov sa eviduje od 1.1.2013. Kniha dochádzky bola založená do súdneho spisu ako listinný dôkaz. V prípade zamestnancov, ktorí pracujú na základe dohôd o pracovnej činnosti, je vhodnejšie a prirodzenejšie viesť evidenciu na základe pracovných listov, ktoré odovzdávajú zamestnanci poverenej osobe na vedenie evidencie dochádzky. Do mája 2013 bol touto osobou D.. X. a v súčasnosti sa vedie v elektronickom evidenčnom systéme. Žalobkyňa v roku 2013 v rozhodnom období nevykonávala pre žalovanú spoločnosť žiadnu prácu (ani v piatok, ani v dňoch

pracovného voľna a pokoja), čo potvrdili aj zamestnanci a zmluvní partneri žalovaného, ktorí zhodne uviedli, že žalobkyňa nikdy nevidela pracovať v žalovanej spoločnosti. V prevádzkových priestoroch žalovaného sa aj cez víkendy nezriedka pohybujú zamestnanci vykonávajúci technický servis, údržbu a odstraňovanie havarijných stavov v spravovaných bytových domoch. Ani títo technickí zamestnanci žalovaného žalobkyňu počas víkendov nikdy v prevádzkových priestoroch žalovanej spoločnosti nevideli vykonávať prácu. K údajnému žalobkyňou deklarovanému nahrávaniu, triedeniu a sumarizovaniu údajov v informačnom systéme žalovanej spoločnosti, a k vybavovaniu na úradoch obce a štátu podľa pokynov štatutárneho zástupcu žalovanej spoločnosti, konateľ spoločnosti uviedol, že každý počítač spoločnosti v prevádzkových priestoroch, na ktorom sa dá pracovať v informačnom systéme žalovaného ako správcu bytových domov, je zapojený v sieti ako klient a musí sa pripojiť cez heslo na firemný server. Každý počítač má navyše po zapnutí počítača svoje vlastné prístupové heslo. To isté platí aj pre e-mailový systém, prístup do neho je tiež chránený heslom. Žalobkyňa nemohla prísť do prevádzkových priestorov žalovanej spoločnosti a pracovať v informačnom systéme spoločnosti, pretože nepoznala heslo potrebné pre prístup do počítačov a ani do e-mailového systému. Žalobkyňa spočiatku súdu tvrdila, že upratovala a až následne, keď ju súd zaviazal predložiť zoznam a rozsah vykonávanej práce, začala tvrdiť a deklarovať, že robila všetky činnosti podľa predmetnej Dohody o pracovnej činnosti, teda aj nahrávanie údajov do informačného systému. Pritom všetky údaje v rozhodnom období nahrávala pani E. B.. Ani akvizičnú činnosť (ktorú mala žalobkyňa podľa jej špecifikácie údajne vykonávať v rozhodnom období) žalovaná spoločnosť v rozhodnom čase nevykonávala a zameriavala sa na udržanie si spravovaných bytových domov. V tom rozhodnom období žalovaný neuzavrel zmluvu o výkone správy na ďalší bytový dom. Podanie žaloby vo veci je podľa názoru konateľa len jeden z viacerých aktov osobnej pomsty žalobkyne voči nemu za to, že s ňou ukončil v marci 2013 dlhodobý vzťah. Vzhľadom na neprítomnosť žalobkyne ako zamestnanca v práci a nevykonávanie dohodnutej práce v mieste a čase dohodnutom pre výkon práce (počas celého rozhodného obdobia) nevznikol žalobkyňi ako zamestnancovi nárok voči žalovanému ako zamestnávateľovi na odmenu podľa predmetnej Dohody o pracovnej činnosti. Konateľ spoločnosti v roku 2013 žalobkyňu vyzýval, či už telefonicky alebo aj osobne na to, aby nastúpila na výkon práce v rámci hlavného pracovného pomeru, keďže evidoval v rozhodnom období jej dlhodobé absencie. Preto bol pripravený ukončiť s ňou pracovný pomer okamžite. Pred odoslaním príslušných dokumentov sa však žalobkyňa dostavila do práce a navrhla žalovanému ukončiť s ňou pracovný pomer dohodou. Konateľ spoločnosti po zvážení všetkých okolností a s ohľadom na ich blízky vzťah pristúpil na takéto riešenie. Dňa 19.6.2014 konateľ spoločnosti D.. F. X. doplnil svoju výpoveď a uviedol, že žalobkyňa nebola každý deň v práci, a v práci nemohla byť ani po pracovnej dobe, resp. cez víkendy, nakoľko ju tam nemal kto vpustiť, za účelom vykonávania tvrdených pracovných činností, keďže jej neboli dané kľúče od prevádzkových priestorov. Za rozhodné obdobie január až august 2013 z Dohody o vykonaní pracovnej činnosti neexistujú ani žiadne výplatné pásky.

5. Vo veci súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom v poradí prvým rozsudkom č. k. 7Cpr/2/2013 - 160 zo dňa 9.4.2015 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. K žalobkyňou predloženej špecifikácii prác uviedol, že je z nej zrejmý rozpis práce, ktorú by mala vykonávať pre zamestnávateľa v spornom období, ale nebolo jednoznačne z jej strany preukázané, že v rozhodnom období tieto práce skutočne aj osobne vykonala ako zamestnanec spoločnosti na základe Dohody o pracovnej činnosti a v zmysle ustanovení § 224 ods. 1 a § 228a ZP. Každý počítač žalovaného v prevádzkových priestoroch, na ktorom sa dá pracovať v informačnom systéme, je zapojený v sieti a žalovaná spoločnosť ako klient sa musí pripojiť cez heslo na firemný server, pričom každý počítač má po zapnutí počítača svoje vlastné prístupové heslo (to isté platí aj pre mailový systém). Žalobkyňa nepoznala heslo potrebné pre prístup do počítačov a ani do mailového systému (tieto heslá súdu nevedela uviesť), pričom v rozhodnom období žalovaný neuzavrel Zmluvu o výkone správy na ďalší bytový dom. Svedkyňa L. X. potvrdila, že niekoľkokrát žalobkyňu odviezla cez víkend do firmy žalovaného, ale vykonávanie sporných prác žalobkyňou nepotvrdila a v priestoroch žalovanej spoločnosti nikdy nebola. Ako kamarátka žalobkyne mala vedomosť o dlhodobom intímnom vzťahu žalobkyne a štatutárneho zástupcu žalovaného D.. F. X., a o rozvrate ich vzťahu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že na vstupných dverách do prevádzkových priestorov žalovaného bola dňa 18.3.2013 vymenená kľúčová vložka, bolo vydaných 6ks nových kľúčov, ale o tejto výmene žalobkyňa nebola informovaná a nový kľúč jej vydaný nebol. Žiadny z vypočutých svedkov nevidel žalobkyňu pri výkone práce pre spoločnosť žalovaného, a to ani pri upratovaní a čistení priestorov sídla a prevádzky žalovaného; ani pri nahrávaní, triedení a sumarizovaní údajov v informačnom systéme. Žalobkyňa vo výpovedi na pojednávaní dňa 19.6.2014 uviedla, že bola do 31.8.2013 po dobu 3-4 týždňov práceneschopná pre chorobu. Preto objektívne nemohla sporné práce vykonávať v mesiaci august 2013, hoci sa v konaní pôvodne domáhala voči

žalovanému nároku na vyplatenie odmeny zamestnanca aj za mesiac august 2013. Žalobkyňa napriek predloženej špecifikácii ňou údajne vykonaných prác v rozhodnom období, nepreukázala, že ich skutočne vykonala. Zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že v prevádzkových priestoroch spoločnosti sa pohybovali zamestnanci žalovaného vykonávajúci technický servis, údržbu a odstraňovanie havarijných stavov v spravovaných bytových domoch, ale ani títo technickí zamestnanci žalobkyňu v prevádzkových priestoroch žalovaného nevideli vykonávať upratovanie a čistenie priestorov. Zo svedeckých výpovedí mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobkyňa v rozhodnom období do priestorov spoločnosti žalovaného chodila na návštevu za konateľom D.. F.. X., s ktorým mala intímny vzťah a dieťa.

6. Na základe podaného odvolania žalobkyne Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22.3.2016 č.k. 14CoPr/10/2015 - 230 zrušil napadnutý rozsudok zo dňa 9.4.2015 č. k. 7Cpr/2/2013 - 160 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, keď jeho skutkové a právne závery vyhodnotil ako predčasné. Konštatoval, že nebolo sporné, že na základe dohody strán sporu zo dňa 10.2.2009, v znení jej Dodatku č. 4 zo dňa 1.8.2012, bola v čl. III dohodnutá pevná odmena žalobkyne vo výške 500,-eur mesačne za vykonávanie prác špecifikovaných v čl. I. a v rozsahu prác špecifikovaných v čl. IV dohody podľa § 224 ods. 2 písm. e) ZP. Povinnosť preukázať vykonanie, respektíve nevykonanie dohodnutých prác v rozhodnom období žalobkyňou bolo na strane zamestnávateľa, t. j. žalovanej spoločnosti. V situácii, kedy bola dohodnutá pevne stanovená výška mesačnej odmeny a podľa čl. III, bod 2 dohody odmenu bolo možné skrátiť o primeranú alikvotnú časť v prípade nevykonania prác v dohodnutom rozsahu alebo v požadovanej kvalite, bol zamestnávateľ povinný mesačne vyhodnocovať, či zmluvné podmienky pre vyplatenie odmeny žalobkyňa splnila a ak nie, v akom rozsahu. Navyše súd prvej inštancie nevykonaním dostatočného dokazovania na preverenie obrany žalovaného, či skutočne žalobkyňa v rozhodnom období nedisponovala kľúčmi od pracoviska a prístupovými heslami pre prácu s počítačmi.

7. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 19.12.2016, č. k. 7Cpr/2/2013-326 (v poradí druhým) žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Právne posúdil vec s poukazom na § 223 ods. 1,5; § 224 ods. 1, 2; § 226 ods. 1, 2, 4; § 228a ods. 1, 2, 3, 4 Zákonníka práce. V rámci skutkového stavu po doplnení dokazovania mal za preukázané, že strany sporu dňa 10.2.2009 uzatvorili podľa § 223 a nasl, a § 228a ZP Dohodu o pracovnej činnosti v znení jej Dodatkov č. 1 až č. 4, ktorej predmetom bol druh a rozsah práce žalobkyne pre zamestnávateľa s miestom výkonu práce - Bratislava, sídlo a prevádzka zamestnávateľa, rozsahom pracovného času žalobkyne 8 hodín týždenne, s dohodnutou odmenou žalobkyne za riadne vykonanú prácu vo výške 500,- eur mesačne, ktorá jej bude vyplácaná mesačne, na bankový účet vo výplatnom termíne, vždy po uplynutí plateného obdobia. Osobitne bolo dojednané, že dohodnuté platové podmienky skončia žalobkyňi dňom ukončenia jej práce a tiež, že odmenu možno krátiť o primeranú alikvotnú časť v prípade nevykonania práce v dohodnutom rozsahu alebo v prípade nevykonania práce v požadovanej kvalite (článok III. Dohody o pracovnej činnosti). Konateľ žalovanej spoločnosti D.. X. do mája 2013 osobne viedol aj mzdovú a personálnu agendu spoločnosti v evidenčnom programe SOLID firmy HOUR. Svedok F. Š., ktorý poskytuje služby žalovanej spoločnosti ako zmluvný ekonóm, začal túto agendu spracovávať od mája 2013 a Ing. F. X. mu bola odovzdaná kompletná mzdová a personálna agenda za január až máj 2013, vrátane evidencie dochádzky. Svedok ju podľa dohody spracoval od začiatku roka 2013 v ekonomickom evidenčnom programe POHODA, ktorý používa spoločnosť žalovaného na účtovanie a ekonomiku. Túto mzdovú a personálnu agendu svedok spracoval spätne aj za obdobie január až máj 2013 (vrátane evidencie dochádzky) do tohto nového evidenčného systému podľa podkladov z pôvodne používaného evidenčného systému SOLID. Dochádzka zamestnancov spoločnosti žalovaného pracujúcich na základe dohôd bola odsúhlasovaná vždy konateľom D.. F. X. na základe pracovných listov, ktoré títo zamestnanci odovzdávali za uplynulý nimi odpracovaný mesiac. Pracovnoprávny vzťah strán sporu založený predmetnou Dohodou o pracovnej činnosti v znení jej dodatkov skončil dňa 15.8.2013. Podľa Zákonníka práce vzniká nárok zamestnanca voči zamestnávateľovi na vyplatenie odmeny za prácu vykonávanú na základe takejto dohody výlučne len za predpokladu skutočného osobného vykonávania dohodnutej práce zo strany zamestnanca v príslušnom dohodnutom období, mieste a čase. Odmena za vykonanie práce je splatná po dokončení a odovzdaní práce. Strany sporu sa dohodli, že dohodnuté platové podmienky skončia žalobkyňi ako zamestnancovi dňom ukončenia jej práce a tiež, že odmenu žalobkyňi, ako zamestnanca možno krátiť o primeranú alikvotnú časť, v prípade nevykonania práce v uvedenom rozsahu, alebo v prípade nevykonania práce v požadovanej kvalite (článok III. Dohody o pracovnej činnosti).

8. Svedkyňa L. X. potvrdila, že v priestoroch spoločnosti žalovaného nikdy nebola a žalobkyňu nikdy pri práci v týchto priestoroch nevidela. Súd prvej inštancie opätovne prihliadol na preukázanú skutočnosť, že po výmene zámkov vstupných dverí prevádzkových priestorov žalovaného (potvrdenie kľúčovej služby KEYmax o výmene zámku, kópia daňového dokladu z 18.3.2013), nebola žalobkyňa o tejto výmene informovaná a nový kľúč jej vydaný nebol. Nemohla sa tak sama do týchto priestorov dostať. Zo svedeckých výpovedí mal súd prvej inštancie ďalej za preukázané, že žalobkyňou nedošlo a ani nemohlo dôjsť z objektívnych dôvodov k ňou tvrdenému nahrávaniu, triedeniu a sumarizovaniu údajov v informačnom systéme spoločnosti žalovaného, k vybavovaniu na úradoch obce a štátu podľa pokynov štatutárneho zástupcu žalovanej spoločnosti, nakoľko každý počítač v spoločnosti a mailový systém, na ktorom sa dalo pracovať v informačnom systéme vyžadoval vlastné prístupové heslo. Žalobkyňa tieto heslá nepoznala. Žalobkyňa v doplňujúcich otázkach do zápisnice pred súdom nevedela uviesť nielen heslo, vzhľadom na odstup času, ale ani spôsob práce v počítačovom programe, či počet hesiel. Zotrvála na tvrdení, že v tom čase v počítači zamestnávateľ nemal žiaden špeciálny program a údaje nahadzovala do excelovskej tabuľky (žalobkyňa opomenula, že v tomto rozhodnom období žalovaný neuzavrel zmluvu o výkone správy na ďalší bytový dom). Ani vypočutí svedkovia nepotvrdili vykonávanie práce žalobkyňou podľa dohody. Navyše v mesiaci august 2013 žalobkyňa objektívne pre chorobu nemohla tvrdené práce vykonávať. Keďže žalobkyňa nevykonávala dohodnuté práce v rozhodnom období, zo strany žalovaného jej nebola vyplácaná dohodnutá odmena.

9. Žalobkyňa napadla rovnako v poradí druhý rozsudok odvolaním. Poukázala na § 320 CSP, podľa ktorého zamestnanec môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Keďže napadnutý rozsudok je datovaný dátumom 12.12.2016, súd ho vyhotovil v písomnej forme ešte pred jeho vyhlásením dňa 19.12.2016, t. j. týždeň pred vyhlásením rozsudku. Znemožnil tak žalobkyňi realizovať jej právo podľa citovaného ustanovenia. Bolo jej súčasne doručené opravné uznesenie, a preto podáva odvolanie voči rozsudku aj v znení tohto opravného uznesenia. Podľa názoru žalobkyne sa súd prvej inštancie neriadil závermi zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu č. k. 14CoPr/10/2015-230 zo dňa 22.3.2016. Žalovaný neuviedol žiadne nové skutočnosti na podporu svojich tvrdení, ale zopakoval tie isté tvrdenia, ako v predchádzajúcom konaní. Týka sa to napríklad hodnotenia svedeckej výpovede L. X. T. D. O., na ktoré opätovne súd prvej inštancie prihliadol rovnako ako v predchádzajúcom zrušenom rozsudku. Žalobkyňa považuje za nepreukázané tvrdenie súdu prvej inštancie k listinnému dôkazu - potvrdenie kľúčovej služby o výmene zámku z 18.3.2013, že žalobkyňa týmito kľúčmi nedisponovala, a teda nemala prístup do priestorov spoločnosti. Žalovaný až dodatočne, po vyše dvoch rokoch, predložil súdu dôkaz o tom, že v jeho firme údajne došlo k výmene kľúčov, a ako dôkaz predložil účtovný doklad z 18.3.2013 a písomné potvrdenie z 9.3.2015 o montáži bezpečnostnej vložky a dodaní 6 kľúčov do vstupných dverí. Následne žalovaný predložil zoznam, komu všetkému boli nové kľúče vydané, pričom sa to týkalo 5 kľúčov. V rozhodnom období od januára až do júla 2013 boli vydané len 3 kľúče. Vzhľadom na to, že žalobkyňa má s D.. X. maloletého syna a od roku 2009 vykonávala prácu na základe dohody o pracovnej činnosti a súbežne s tým bola aj v hlavnom pracovnom pomere, považuje za nemorálne tvrdenia konateľa žalovaného, že za daného stavu by nemala mať od firmy kľúče. Najmä, keď tam pracovala aj v pracovnom pomere na ustanovený týždenný pracovný čas. To, že si nepamätala prístupové heslá po uplynutí troch rokov je iba prirodzené, pretože málokto by si takéto heslá po tak dlhej dobe mohol zapamätať. Žalovaný do dnešného dňa napokon nespochybnil prehľad prác, ktoré žalobkyňa v roku 2013 vykonala, pričom sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jej účasťou na konferencii správy budov, ktorá sa konala v Novo Ľubovnianskych kúpeľoch dňa 18. až 19. apríla 2013. Z týchto dôvodov žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a rozhodol v zmysle žalovaného petitu. Súčasne si uplatnila aj nárok na náhradu trov konania.

10. Žalovaný na odvolanie žalobkyne uviedol, že súd prvej inštancie svojim procesným postupom neodňal žalobkyňi jej práva. Riadne a dostatočne vykonal rozsiahle a komplexné dokazovanie v súlade správnym názorom odvolacieho súdu a v zmysle jeho intencií úplne zistil skutkový stav. Zdôraznil, že podľa § 228a Zákonníka práce, dohodnutá odmena sa poskytuje len za vykonávanú prácu na základe dohody o pracovnej činnosti za príslušné dohodnuté obdobie. Vzniká teda výlučne len za predpokladu skutočného osobného vykonania dohodnutej práce zo strany príslušného zamestnanca pre zamestnávateľa. Žalovaný trvá na tom, že napriek ním vytvoreným pracovným podmienkam žalobkyňa ako zamestnanec v rozhodnom období, za ktoré si aktuálne uplatňuje vyplatenie odmeny, nevykonala vôbec práce, ktoré bola povinná osobne vykonávať na základe dohody o pracovnej činnosti, a tiež v zmysle § 224 ods. 1 a § 228a Zákonníka práce. Táto skutočnosť bola bez pochybností preukázaná na

základe rozsiahleho dokazovania. Žalovaný sa pridrižava v celom rozsahu svojich vyjadrení v obsiahlom písomnom podaní zo dňa 16.8.2016, a taktiež v záverečnom prednese na pojednávaní dňa 21.11.2016. K tvrdeniu žalobkyne, že jej boli postupom súdu odňaté procesné práva, právna zástupkyňa žalovaného poukázala na to, že dňa 21.11.2016 bolo odročené pojednávanie výlučne len za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 19.12.2016. Na pojednávaní dňa 21.11.2016 na otázku súdu, či sú nejaké ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, uviedol právny zástupca žalobkyne, že nemá návrhy na ďalšie dôkazy. Takéto nové dôkazy právny zástupca žalobkyne nepredniesol ani v záverečnom prednese. Následne súd prvej inštancie odročil pojednávanie na deň 19.12.2016, len za účelom vyhlásenia rozsudku. Na tomto pojednávaní rozsudok vyhlásil za osobnej prítomnosti žalobkyne a jej právneho zástupcu, kde jej súčasne doručil aj písomné vyhotovenie rozsudku. Zrejma nesprávnosť v uvedení dátumu vyhlásenia rozsudku na deň 12.12.2016, bola odstránená vydaním opravného uznesenia. Ani za tohto procesného stavu nič nebránilo žalobkyni a jej právneho zástupcu, aby v období od 21.11.2016 až do vyhlásenia rozsudku dňa 19.12.2016 využili osobitné procesné právo účastníka súdneho konania, ako zamestnanca predložiť alebo označiť ďalšie skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Napriek tomu žalobkyňa zjavne účelovo tvrdí v podanom odvolaní, že jej súd odňal možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle § 320 CSP. Žalobkyňa vychádza z nesprávnej úvahy, že deň vyhlásenia rozsudku a deň faktického vyhotovenia rozsudku v písomnej forme musia byť identické, a že dátum uvedený v písomnom vyhotovení rozsudku je dátumom jeho vyhotovenia v písomnej forme a nie dátumom vyhlásenia rozsudku. Jej úvaha je tak v rozpore s § 219 ods. 2 CSP. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny a priznal žalovanému aj plnú náhradu trov odvolacieho konania.

11. Krajský súd Bratislave ako odvolací súd rozsudkom zo dňa 14.8.2018 č. k. 14CoPr/6/2017 v poradí druhým prvoinštančný rozsudok potvrdil. Na dovolanie žalobkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30.1.2020 sp. zn. 2Cdo/94/2019 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti, keď rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces žalobkyne, v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Žalobkyňa v dovolaní namietala, že odvolací súd sa nezaoberal a nevyporiadal s dôvodmi odvolania, v rámci ktorých poukázala na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyhlásila zákonná sudkyňa P. K. J. A., ale iná sudkyňa. Dovolací súd v tejto súvislosti uviedol, že z obsahu spisu je zrejme, že zákonnou sudkyňou v predmetom spore je P. K. J. A., avšak v zápisnici o verejnom vyhlásení rozsudku zo dňa 19.12.2016 je uvedená P. F. H. ako sudkyňa, ktorá predmetný rozsudok vyhlásila. Zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku nekorešponduje so samotným rovnopisom rozhodnutia súdu prvej inštancie, kde je uvedené meno zákonnej sudkyne P. K. J. A.. Odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia sa však nezaoberal námietkou žalobkyne, týkajúcou sa vyhlásenia rozsudku inou sudkyňou.

12. Krajský súd opätovne prejednal odvolanie žalobkyne ako súd odvolací podľa § 34 CSP, v napadnutom rozsahu podľa § 380 ods. 1 CSP. Po preskúmaní výsledkov doplneného dokazovania na súde prvej inštancie, skutkových a právnych záverov súdu v napadnutom rozsudku a odvolacích námietok žalobkyne dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. S dôvodmi napadnutého rozsudku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Pojem zákonného sudcu definoval Ústavný súd SR, ktorý vo svojom rozhodnutí II. ÚS 577/2015 uviedol, že pojem zákonného sudcu je definovaný viacerými na seba naväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto základného práva. K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov, a následne obsadenie príslušného súdu, ktoré je v procesných poriadkoch a v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na to naväzuje zásada prideľovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon. Iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny. Uvedené potom znamená, že zákonným sudcom je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci (§ 3 odsek 3, veta prvá zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj zákon o súdoch)).

14. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že dňa 13.11.2013 bol na Okresný súd Bratislava IV podaný návrh žalobkyne vo veci vyplatenia odmeny, podľa dohody o pracovnej činnosti, ktorému bola pridelená sp.zn. 7Cpr/2/2013. Veci oddelenia 7Cpr v rozhodnej dobe podľa rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava IV vybavovala sudkyňa P. K. J. A., ktorá dňa 21.11.2016 pojednávanie vo veci odročila za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 19.12.2016. V zápisnici o verejnom vyhlásení rozsudku z 19.12.2016 (č. 1. spisu - 324) je uvedené, že predmetný rozsudok vyhlásila P. F. H.. V rovnopise rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 7Cpr/2/2013 - 326 je uvedené meno sudkyne P. K. J. A. a podpísaný je v zastúpení P.J. F. H. (č. 1. - 326).

15. Podľa § 50 ods. 2 písmeno c/ zákona č. 754/2004 Z. z. o súdoch a sudcoch obsahuje rozvrh práce určenie spôsobu zastupovania senátov, sudcov, samosudcov, predsedov senátov a súdnych úradníkov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu alebo súdneho úradníka a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi alebo súdnemu úradníkovi vykonať jednotlivé úkony.

16. Podľa § 51 ods. 6 zákona č. 754/2004 Z. z. o súdoch a sudcoch ak vznikne náhla prekážka, ktorá bráni zákonnému sudcovi, ktorému bola vec pridelená, vykonávať úkony a rozhodovať vo veci po kratší čas ako šesť týždňov, vec bude pridelená sudcovi určenému rozvrhom práce na zastupovanie tohto zákonného sudcu; pridelenie sa vykonáva v čase, keď sa zistí náhla prekážka. Na účely tohto ustanovenia sa za náhlu prekážku v práci považuje aj čerpanie dovolenky.

17. Podľa § 61 ods.1 zákona č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy ak predpisy o konaní pred súdmi neustanovujú inak, prvopis rozhodnutia súdu vlastnoručne podpisuje predseda senátu, samosudca alebo súdny úradník, ktorý rozhodnutie vydal.

18. Odvolací súd vlastným šetrením zistil, že sudkyňi P. K. J. A. verejné vyhlásenie rozsudku dňa 19. 12.2016 znemožnila práceneschopnosť od 12.12.2016 do 21.12.2016. Podľa rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava IV účinného pre rok 2016 je P. F. H. zastupujúcim sudcom P. K. J. A.. Uvedené pre danú vec znamená, že pokiaľ dňa 19.12.2016 P. F. H. v prejednávanej veci vyhlásila rozsudok, ku ktorému postupu bola oprávnená rozvrhom práce Okresného súdu Bratislava IV, v zmysle ktorého vykonáva a rozhoduje vo veciach P. J.H. A. v prípade jej neprítomnosti po kratší čas ako šesť týždňov (§ 51 ods. 6 Spravovacieho poriadku) nemožno vo veci konštatovať, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd. Uvedené však znamená aj to, že P. F. H., ktorá v prejednávanej veci rozhodnutie vyhlásila, mala byť v písomnom vyhotovení rozhodnutia označená ako sudca, ktorý predmetné rozhodnutie vydal. Nakoľko ide o zrejmu nesprávnosť odvolací súd predmetnú chybu opravil v súlade s § 224 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Neobstojí ani odvolacia námietka žalobkyne o porušení jej procesných práv podľa § 320 CSP vo vzťahu k dátumu vyhlásenia napadnutého rozsudku. Pri písomnom vypracovaní rozsudku došlo k pochybeniu v uvedení dátumu jeho vyhlásenia, ktoré bolo následne odstránené opravným uznesením. Navyše žalobkyňa a jej právny zástupca boli osobne prítomní na vyhlásení rozsudku dňa 19.12.2016, a objektívne do tohto času mali možnosť realizovať všetky svoje procesné práva.

19. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie považuje odvolací súd potrebné zdôrazniť, že základom obrany žalovaného v spore bolo tvrdenie, že síce so žalobkyňou uzavrel dňa 10.9.2009 Dohodu o pracovnej činnosti, v znení jej štyroch dodatkov, ale v rozhodnom období od januára do augusta 2013, za ktoré žalobkyňa požaduje vyplatenie dohodnutej odmeny s príslušenstvom, v skutočnosti žalobkyňa žiadne práce nevykonala. Toto tvrdenie preukázal svedeckými výpovedami zamestnancov spoločnosti a skutočnosťou, že vzhľadom na výmenu zámkov na vstupných dverách do prevádzky spoločnosti v marci 2013, ktoré žalobkyňa nemala k dispozícii, objektívne tieto práce ani nemohla vykonávať. Do priestorov spoločnosti žalovaného sa mohla dostať len tak, že by ju vpustili iní zamestnanci, ktorí to však popreli. Odvolacia námietka žalobkyne, že v rozhodnom období boli zo 6 nových kľúčov rozdelené len 3 kľúče, nemá žiadnu výpovednú hodnotu, pretože tento fakt sám o sebe nepreukazuje, že nový kľúč bol žalobkyňi odovzdaný. Ani odvolací súd nemal žiaden relevantný dôvod spochybňovať hodnovernosť predložených listinných dôkazov o výmene zámkov na vstupných dverách podnikateľských priestorov spoločnosti žalovaného, keď ani svedecký výsluch L. X. tvrdenia žalobkyne vierohodne nepotvrdil, respektíve tvrdenia žalovaného vierohodne nespochybnil. Svedkyňa L. X., ktorá mala voziť žalobkyňu do prevádzky žalovaného na Púpavovej ulici v Bratislave

počas víkendov a mala vidieť, ako si žalobkyňa odomyká vstupné dvere nevedela, že otvoreniu dverí predchádza otvorenie bezprostredne pred dverami osadenej bezpečnostnej mreže. Svedok F. Š., ktorý sa v rozhodnej dobe počas pracovného týždňa nachádzal v prevádzkových priestoroch v čase medzi 9,00 až 18,00 hodinou a sporadicky aj počas víkendu, nevidel žalobkyňu vykonávať v týchto priestoroch nijakú prácu, nezaznamenal jej prítomnosť. Zdôraznil, že v priestoroch sa neupratovalo, smeti si vynášal sám. Rovnako ani Imrich Hofer technický pracovník žalovaného, ktorý počas víkendu vykonáva aj pohotovostné práce v teréne, ktoré však predpokladajú aj prítomnosť v prevádzkových priestoroch, kde sa zdržiava aj počas pracovného týždňa, žalobkyňu v rozhodnej dobe v týchto priestoroch nevidel. Z obsahu spisu nevyplývajú žiadne okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť nevieryhodnosť svedkov F. Š. T. D. O. alebo nepravdivosť ich tvrdení Títo svedkovia, aj keď vykonávajú práce pre žalovaného, nemajú žiaden priamy záujem na výsledku sporu, a zároveň boli priamymi svedkami prítomnosti osôb a výkonu činností týmito osobami v prevádzkových priestoroch žalovaného. Námietky žalobkyne ohľadne evidencie dochádzky a vedení personálnej agendy spoločnosti v rozhodnom období nie sú spôsobilé závery týchto výpovedí vyvrátiť alebo spochybníť, a naopak spochybňujú žalobkyňou predloženú špecifikáciu vykonaných prác, podľa ktorej mala okrem upratovacích prác, v rozsahu 3 hodín týždenne nahrávať, triediť a sumarizovať údaje v informačnom systéme, s ktorým tvrdením ale nekorešponduje jej výpoveď na pojednávaní dňa 16.6.2016, kedy nevedela poskytnúť základné údaje o prístupe do informačného systému žalovaného.

20. Odvolací súd v tomto smere akcentuje procesný stav dokazovania, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 191 CSP). Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, poprípade hodnota vierohodnosti. Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti) súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie, a či o ne môže oprieť svoje skutkové zistenia (či sú použiteľné pre zistenie skutkového stavu a v akom rozsahu, prípadne v akom smere). Pri hodnotení dôkazov po stránke ich zákonnosti skúma súd, či dôkazy boli získané a vykonané spôsobom zodpovedajúcim zákonu, alebo či v tomto smere vykazujú vady (či ide o dôkazy zákonné alebo nezákonné); k dôkazom, ktoré boli získané alebo vykonané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, súd neprihliadne. Hodnotením dôkazov z hľadiska ich pravdivosti súd dochádza k záveru, ktoré skutočnosti, o ktorých dôkazy (pre rozhodnutie významné a zákonné) podávajú správu, možno považovať za pravdivé (dokázané), a ktoré nie. Vyhodnotenie dôkazov z hľadiska pravdivosti predpokladá tiež posúdenie vierohodnosti dôkazom poskytovanej správy podľa druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona vykonáva. Pri dôkaze výpoveďou svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihliadnutím na to, aký má svedok vzťah k stranám konania a k veci, a aká je jeho rozumová a duševnej úroveň, na okolnosti, ktoré sprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorých vypovedá, vzhľadom na spôsob reprodukcie týchto skutočností a na správanie pri výsluchu (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a pod.) a k poznatkom, získaným na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpovede svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne, či sa vzájomne dopĺňajú); celkové posúdenie z uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností.

21. V priebehu dokazovania žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení a nepreukázala, že vykonala pre žalovaného dohodnuté práce, za ktoré by jej prináležala odmena v žalovanej výške. Podľa obsahu uzavretej dohody so žalovaným, mala jej byť odmena za výkon dohodnutých prác vyplácaná v mesačných výplatných termínoch. Žalobkyňa sa preto už v priebehu žalovaného obdobia, t. j. pri nevyplatení odmeny za prvý mesiac v roku 2013, mala domáhať jej vyplatenia, respektíve vyzvať zamestnávateľa na uvedenie dôvodov krátenia, respektíve úplného nevyplatenia dohodnutej odmeny. Žalobkyňa sa však vyplatenia odmeny začala preukázateľne domáhať až v mesiaci júl 2013, t. j. po 7 mesiacoch, a následne pôvodne žiadala odmenu za vykonanie dohodnutých prác aj za mesiac august 2013, hoci v tomto mesiaci bola práceneschopná. V tomto období už boli jej vzťahy s konateľom žalovanej spoločnosti vážne narušené, a následne došlo k ukončeniu oboch pracovných pomerov žalobkyne v spoločnosti žalovaného, t. j. hlavného aj vedľajšieho na základe dohody o pracovnej činnosti. Aj uvedené skutočnosti potvrdzujú správnosť záverov súdu prvej inštancie, že podľa výsledkov dokazovania v danej veci tvrdené práce žalobkyňa pre žalovaného nevykonala a nemá nárok na zaplatenie žalovanej istiny.

22. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

23. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 453 ods. 3 v nadväznosti na § 255 ods. 1 CSP, a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je do volacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).